

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. S. Felix vuâ, miraculosâ reficiens, vicissim ipse quàm sit miraculosè
refectus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

infiti. Putásne me tibi & socijs tuis, ex hac ficu partem aliquam dare posse? cui iste ratu id impossibile factu, subridens: at mi Pater, inquit, si totam distribuere, quid tibi cedit? Respondit S. vir, gratia DEI, Charissime, que non deest inquirentibus eum toto mentis affectu. Igitur ficum istam viginti operarijs diuisit, cum ea singulorum admiratione, ut omnibus abunde satiatis, ficus præ manibus superesset. Idem narratur de trecentis hominibus, qui operam nauabant aqua ductui Conuentus excouando, paucis ficibus ita refectis, ut superessent. Præterea viginti numero fabros lignarios, quos cedendis in silua lignis addiderat, vno pane, viniq, amphora totam diem aluit, præter omnium expectationem, qui antequam è Conuentu migrarent, conquesti fuerant, quod parca nimirum singulorum educationi prospectum fuisset. Ad hoc memorandum est, quod in litteris Vincentij Carafa Comitit ad Leonem X. atq, alibi consignatum est, innumerabili hominum concursu confluyente, è cophino panis intacto, & vini cado inexhausto omnes comedisse & bibisse. Erátq, istud miraculi genus valde familiare S. Patri Thaumaturgo: Nam de eodem vini dolio, à mense Aprili, ad mensem Septembris, ab omnibus operarijs, & innumeris, qui Paternum confluebant, potatum est. Fabarum item parua mensura per multos menses non deficit, vinum, lactuca, & frustulum panis multiplicantur, cistula pomorum oblata à paupercula ducentis hominibus ita diuisa est, ut singulis pomum vnum cederet. Deniq, in apparatus mensa Guilermo Oecono, & Præfeto domus Illustrissimæ D. Marchionissæ de Polixena, nec piscis miraculo expiscatus, nec panis, nec vinum à comedentibus minui visa sunt. plurag, alia ex altis ad canonizationem colligere est, que noster scribendi stylus contra huius breuitatis desiderio. Hæc de S. Francisco Paulino.

Aliquando autem Christus, pane, aliquando vino; aliquando sua manu, suos pascit, aliquando aliena. Nota etiam in pueros est S. Othmari laguncula. De S. Felice Nolano à Ribadea neira hæc memorantur. Postquam (sicut olim D. Petrus ex Herodiano carcere) ab Angelo è vinculis eductus ad montem peruenit, in quo S. Maximus Nolæ, in Campania, Episcopus, vitatis persecutoribus, fame confectus frigoreque rigens in niuoso solo iacens mortuo, quàm viuo, similior, vix spirabat; illico super eum se, Prophetæ instar, iaciens manus manibus, pedibusq; pedes, & os ori cõposuit, ut rigentia membra calore pariter corporis foueret & charitatis. Tamdiu ita iacuit, donec & ipse algeret: neque tamen se aliquid proficere vidit. Itaque in preces & genua-

XIII.
Petr. Ribad.
14. Ianuarij.

X se ere-

Matth. 7. 15.

se erexit, Deumque incensissima oratione etiam atque etiam rogavit, ut extremè affecto seni succurreret. Vide mihi vim precum, & virtutem providentis Dei. *Nuncquid colligunt de spinis vuas, aut de tribulis ficus?* dixit Christus, naturæ indolem ingeniumque declarans. Atqui hîc Felix, pro Maximo, Deum precatus, de vicino rubo, pictissimè liuentem conspexit pendere vuam. Eam igitur, quasi demissum cœlo munus, carpens digitali prælo domuit expressumque ori senis mustum instillavit. Quàm primùm semianimis Præsul ætherio depromptum cado falernum libavit, vimque eius in venas admisit, velut à morte reuocatus, aut alto experrectus sopore, cœpit grauatos diu oculos aperire, Numinisque benignitatem rediuiua voce laudare. Nec minor fuit in ipsum etiã Felicem Numinis providentia. Siquidem postquam Nolam nouus Æneas Maximum, tanquam Patrem suum, incedere pedibus non valentem, humeris susceptum reportauit, paulò post, noua ortæ est tempestas. Quærebatur tum ab Imperatoris milite Felix, tanquam caput Christianorum; neque in medio foro agnoscebatur, postquam ipse de seipso interrogatus, dixit: *Sibi Felicem de facie notum non esse* (vsque adedò nunquam in speculo se viderat) eoque dicto sese captantium è manibus subduxit. Ut etiam ex oculis sese eorum subduceret, latebras circumspexit. Prope erant parietinæ, ibi inter rudera sese viuum cogitabat sepelire. Instabat fugienti miles, qui intellexerat, eum ipsum esse Felicem, qui cum in foro fuerat collocutus. Instantem vbi vidit, inuocata diuina ope, non tam in latibulum, quàm in patentem locum intrauit. Cœlesti opus erat clypeo. Mox igitur adedò densa aranearum tela diuinitus ei asylo est prætexta, ut sequi non posset crudelitas, quò se innocentia recepisset. Quis enim sibi persuaderet, opus tam citò creuisse aranearum? Pulcherrimè S. Paulinus ait:

Sic vbi Christus adest nobis, & aranea muro est,

Aut cui Christus abest, & murus aranea fiet.

Multi enim, intra firmissimarum urbium mœnia, non sunt tuti: Felicem opera aranearum & tenuissimæ telæ defenderunt, sub quibus ytique securiùs, quàm alij sub Orci galea, Dei seruus latitauit. Felix vbi delusos spe sua venaticos canes animaduertit, ad Deum conuersus,

conuersus, *Et si, inquit, ambulauero in medio umbrae mortis, non timebo mala. quoniam tu mecum es; indeq̄,* vt S. Paulinus refert, *parietinas interiores ingressus, solidum illic semestre delituit, nulli mortaliū visus cognitusue.* Gregorius Turonensis, ait, eum toto trimestri inibi delituisse. At quis tam strenuum militem, tam pium Presbyterum, toto illo temporis interuallo aluit? Audi miram prouidentiam. In proximo habitabat mulier admodum addicta Deo, quæ Felicis ibi latitantis prorsus ignara, non secus, ac si conscia foret, eodem, quo sanctus erat loco, (quem suum esse penum putabat) in excessu mentis, esculenta vernis suis destinata collocabat. Quodque mirabile erat, semper ponendorum esculentorum memor, recipiendorum semper immemor fiebat. Ita totius ignara miraculi Felicis nutrix ignotum alumnum sustentauit. Quem, ne potus deficeret, licet sudum cœlum imbres suspendisset, & solūm siccitate aruisset, Deus, æthere lactante, refecit. Siquidem adeo vberem de cœlo rorem in veterem, quæ forte, immo consilio Altissimi, ponē aderat, testam depluit, vt omnem illo sitis ardorem temperaret. Nemo de clypeo, nemo de cibo, nemo de potu sollicitus sit. Nouit Deus seruos suos areanarum telâ clypeare; nouit pascere cibus in alium vsū præparatis, sicut Daniele alterius Prophetæ messorūque pulmento; nouit rorem in nectar vertere; dummodo illius nos curæ permittamus, neque, contra præcepta eius, de rebus caducis, vsque ad desperationem, solliciti simus.

Neq; arbitrandum est, solis eam viris à Deo potestatem factam. Refert Ioan. Brugmannus, de S. Lydwina virgine, quæ in comitatu Hollandiæ, oppido Schiedamensi, æquè mirè egit, ac passa est, eam erga indigentes maximè fuisse liberalem, quos, si poterat, vel coctis, vel crudis iuuabat cibus; si non poterat, benignitate verborum solabatur. *Nouerat pauperum nomina, & habitacula; & quamuis iaceret in tenebris, omnia intueri, omnia distinctè cognoscere videbatur, perinde ac si versaretur inter homines. In pauperum vsus iussit, hyeme, sale aspergi carnes, salitas cum pisces coctas illis transmittibat. Contigit aliquando, vt cum vicinis diuidenda vacca quarta pars ei cederet ad alendos pauperes. Ex ea cum ministræ eius quandam portionem cum pisces coxissent, & triginta domibus inde ad saturitatem distribuissent, quidam ait Lydwina: quemadmodū iussisti, triginta pauperum domibus de carnibus & pisces tuis ad satietatem*

Psal. 22. 4.

Greg. Turonens. l. 1. de mirac. cap. 104.

XIV.

Ioan. Brugmann. & ex eo Surius tom. 7. 12. April. part. 2. cap. 2.